

Twee emblematische oude milongueros aan het woord

Vroeger was alles... inderdaad...

Het overbruggen van generaties levert mooie tangomomenten op. Halverwege een milonga onderbraken Osvaldo en Coca hun optreden om bij te komen, maar Villa Malcolm barstte los in een daverend applaus. Bij het danspaar dat de comeback van de oude generatie belichaamt, gaat het immers om de kwaliteit en niet de kwantiteit. Dit weet ook de jonge generatie, en even lijkt het of er helemaal geen kloof is. Osvaldo en Coca, die dertig jaar niet dansten, om vervolgens in 2004 het wereldkampioenschap salon te winnen, weten echter wel beter.

DOOR: FLOOR VAN ALPHEN

Osvaldo (73) steekt zijn mening niet onder stoelen of banken. Aan tafel op de milonga en tijdens de les geeft hij joviaal spottend commentaar. De sfeer is ouderwets gezellig, als de klapzoenen van Coca. Hij danste regelmatig sinds 1955, zij wat minder lang en minder vaak. De mannen oefenden immers onder elkaar.

Coca (73): "Hij had zeven broers en zussen, die allemaal dansten. Vrienden kwamen langs om te oefenen. Osvaldo danste vaak als volger, want zijn oudere broers grepen hem vast. Er werd heel veel gedanst. Om de drie blokken van waar ik woonde was er wel een milonga, in alle clubs. We zwierven hele nachten van milonga naar milonga."

Osvaldo: "Ik weet nog wel dat ik in 1956 - netjes aangekleed - in een Buick Convertible bij de salon aankwam en dat ze me niet binnen lieten omdat ik geen overhemd met stropdas aanhad. Tegenwoordig dansen ze in een bermuda, dat kan toch niet! Als zij zich mooi aankleedt en opmaakt dan moet ik er toch ook mooi uit zien."

‘Het mooiste is als je haar hart voelt kloppen’

Coca: "Het was wel streng toen. De salon zag er ook anders uit: er waren geen tafels. En buiten was een buffet. Rondom de dansvloer in de open lucht stonden bankjes. Midden op de vloer stonden de jongens en om hen heen werd gedanst. Hun plek werd gerespecteerd; net als de muziek. Er was minder tijd terwijl er meer mensen dansten. Het is nu te liberaal."

Osvaldo: "Het is geen vrijheid, het is losbandigheid! Er werd goed gedanst toen, heel goed. Ik wil niemand beledigen, maar tegenwoordig danst men slecht. Er wordt veel gekopieerd. Er werd vroeger op verschillende manieren gedanst. Je kon het zien als iemand uit een andere

buurt kwam. Maar er waren geen stijlen, iedereen had zijn eigen ideeën en persoonlijkheid. Nu dansen ze allemaal hetzelfde! Er wordt niet geluisterd. Er is geen omhelzing. In plaats van dansen voor elkaar danst men om bekeken te worden. Maar het gevoel van het dansen laat zich niet tonen. Als ik dans met *mami* dan emotioneert dat, het doet me goed. Het mooiste is als je haar hart voelt kloppen. En als je niet samen bent, waarom dans je dan? Er is geen liefde voor wat ze aan het doen zijn. Als ik dans dan ben ik drie minuten verliefd. Maar dansers zijn kieskeurig, zoeken elkaar niet op. Dans toch man!"

Coca: "De heropleving van tango is leuk en aardig. De cultuur was ook al helemaal veranderd toen er weer milonga's georganiseerd werden. Maar als je danst, doe het dan goed."

Osvaldo: "Dat we dertig jaar niet dansten vonden we helemaal niet erg. We trouwden en wijdden ons aan de familie. We gingen niet uit en lange tijd was er niet eens een milonga. Ik keek naar mijn

ouders en dacht: ik wil zijn als zij. Mijn meisje had ik al, toen nog een familie zoals die waar ik in opgroeide. Die heb ik nu! Op mijn 29^e stopte ik met dansen, op mijn 66^e begon ik weer. Mijn dochter moedigde me aan en zei: *papi, we zijn nu volwassen, ga lekker dansen.*"

‘Als ik dans, ben ik drie minuten verliefd’

Coca: "En een paar jaar later waren we kampioen. Het begon als grap, maar pakte anders uit. We waren in La Milonguita om wat te eten en te dansen, en er was een concours. Wat vrienden moedigden ons aan. Osvaldo wilde van niets weten. Toen hij naar de wc was, liet ik me overtuigen en zette ons op de lijst. Hij stond aan de andere kant van de dansvloer toen

ze ons omriepen: *Ik dans niet! Kom nou toch! Hoepel op, dans maar alleen!* En ondertussen joelde het publiek: *¡Que baile!* Terwijl we dansten maakte hij me voor van alles uit, maar we eindigden op de tweede plaats van het metropolitano."

Osvaldo: "Toen kwam Carlos Gavito die ons uitnodigde in Sunderland en voor ons een toer door Europa organiseerde. Ik zei nog: ik ga om de donder niet vliegen. Ik heb doodstil in de stoel gezeten."

Coca: "Eenmaal terug konden we op het Mundial direct naar de finale. En wat begonnen was als grap, eindigde in de eerste plaats op het wereldkampioenschap."

Osvaldo: "Dat Argentijnen het nu afleggen tegen buitenlanders op het Mundial komt door dat ego: er wordt slecht gedanst. Mijn tango is de tango die door iedereen gedanst kan worden, die van alle leeftijden. We zijn geliefd bij de jongeren. Ze bewonderen wat we doen, ze hebben er veel respect voor. Maar ze moeten wel wat meer hun best gaan doen." ■